

Єѡ сомнѣшемса ѡ дѣвствѣ Богоматери, и сво-
бождашемса, и ѣкіими чѣдодѣйствіи.

По рождество Христово, въ лѣто, 700: тогда и-
мало єдинъ постникъ, родомъ ѡ Янина, мѣдръ
оу книга, оученъ оуписаніе, въ добри работы мног-
гѣ мѣдръ, и менемъ єгидіи. Немѣ кога оумрели
баша и майка, раздалъ сичка стока по сиромаси.
И ѡишалъ въ Іерусалимъ и се поклонилъ, на сички
те сватіи мѣста, и ѡишелъ въ пѣстына, нашелъ
єдна пещера на скрѣшно мѣсто, и имало єдна ко-
да добра, и гора та была зелена, аресалъ това мѣ-
сто, и тамъ живѣалъ. Доила го єдна кошѣта, ѡ
неа сенсалъ (цыцалъ, козалъ), млеко. Тамъ блѣ-
зѣ имало єдинъ градъ, въ коѣто имало єдинъ
оучитель, и діавола мѣ нанелъ на оумъ лѣкавы по-
мысли: и мыслилъ какъѡ може да быде и майка и
дѣва: и се мѣчилъ, да но мѣ излѣзе таа помы-
сль иѣз глава та, но неможилъ. И разбралъ за
тоа постникъ, и ѡишалъ, да го пыта за таа ра-
бота, да бы го ѡсвокодѣлъ ѡ тіа хѣлни помы-
сли, и кога дошелъ блѣзѣ при постница та, а по-
стнико излѣзналъ та го посрѣщналъ, защо ѡ даръ
бѣжи разѣмѣвалъ, и се здравѣвали, поклонѣса
до лице земли на стареца: а старецо не мѣ ѡговѣ-
рилъ, но оударилъ жезломъ на єдинъ камень,
и выкалъ: родѣла, и пакъ дѣва по рождѣніе то.
Така рѣкалъ старецо, ѡ чѣдо голѣмо, и излезналъ
крѣнъ (замбакъ), прекрасенъ благомуризливъ ѡ
каменотъ, и пакъ оударилъ жезломъ, и говорѣлъ:
дѣва въ рождество, и ижрасналъ и дрѣгъ подоб-
ный крѣнъ; и пакъ оударилъ третіи пѣть, и го-
вѣрилъ: и родѣла, и пакъ дѣва ѡстанала: и иж-
расналъ третій крѣнъ чѣдєснѣйшій, и така се вжр-
налъ постнико въ пещера та си, и не рече ни єдна